भारता तुला नमन

२१८८ / गीति.

श्रीहरि वाङ्मयमूर्ति समजोनी भारता तुला नमन ।
तुजविण आणिक कोठें घे शास्त्री भारता तुला न मन ॥१॥
प्रतिदिवशीं शतशतकवि गाती निगमा तुझ्याचि महिम्यातें ।
एकमुखें अकवीनें किति वाणावे वसोनि महि म्यां तें ? ॥२॥
भक्तमनोरथ पुरवी नुरवी हुरहूर तेंचि मी मागे ।
महायशातें दावी स्थीर करुनि वर्णिलेति जें मागें ॥३॥
माझ्या मनोरथांनां विफल न कीजे दयाघना स्वामी ।
तव नवगुण सुविवक्षें उद्धरीन सहज आनना स्वामी ॥४॥
स्वर्ग्य मर्त्य हे दोन्ही वाटति जरि भवसमान संतातें ।
तथापि बद्धा दाविल कोण त्वद्गताविणा सुपंथातें ॥५॥
तूं द्वैपायननंदन चंदनसम या जनास सीतल हो ।
वंदन तुजविण अन्या तें जैसें त्यजुनि कनक पित्तल, हो ॥६॥
तूं इक्षुदंड तुझिया पर्वी पर्वी सदा सुधाधारा ।
प्याया मिळति बुधांनां जे धरिती ना भवा मुदाधारा ॥७॥
तूं आहेस म्हणोनी साधूंचें यश अखंड गाजतसे ।
वाजतसे स्वर्घण्टा भूमीला योग्य नाव साजतसे ॥८॥
ज्ञानकांड रूपें तू अवतरला साच पांचवा निगम ।
जग मिथ्या दावाया जरि केला क्षत्रवाच वाणिगम ॥९॥
तदप्युपासनकांडें त्वां लघुरूपें जनास निववावें ।
बाल याचना करितां मायेनें स्तन कसें न पिववावें ॥१०॥
श्रवण स्मरण दर्शनीं तुझिया मुनि सर्व पाप हारविती ।
कर्मकांड पतितांही अपवर्गपथाश्रयास धारविती ॥११॥
शूद्रां अशूद्र पतितां नारींना अरिसमान हे निगम । (य९उ.४७१)
जाणोनि तूं प्रगटला कैवल्य पुढें करावया सुगम ॥१२॥
धर्मार्थकाममोक्षी आन तंत्रचय सदा तुझा दास ।
बापा तुजला सोडुनि भजती ते शठ मुधापदादास ॥१३॥

मी कल्पी तवरूपा कल्पी परि तें तसेंचि दावावें ।
अंगजहठ पुरवाया मात्रनुमोदन कसें न पावावें ? ॥१४॥
महाभारतीं नाहीं तें नाहीं तिहि जगीं असे तात ।
वदले, यास्तव मतिफळ तूं पिकवी शुद्ध हृदयशेतांत ॥१५॥
पांडव कथा स्वधर्मी नीति कथा कौरवास अनुसरल्या ।
गीता सनत्सुजातीं मोक्षधर्मिं आपदाचि जणु सरल्या ॥१६॥
त्वां आवडतें अंगहि देउनिया पाळिले स्वगुण भाट ।
श्रवणेंचि मुक्ति मिळते, कीति बहु मग नित्य जे करिति पाठ ॥१७॥
आहेस तशा तूतें नमन असो मम सुविश्वरूपातें ।
नमुनि पार्थ इच्छी हरि तेवीं मज दाखवी स्वरूपातें ॥१८॥
उपदेशमुकुटमणि तंव कीं यत्नेंचि कृतादिगयुग होती ।
दैवप्रशंसा शोका शमवायातें वृथा खनग होती ॥१९॥
आत्मस्वरूप आधीं पाराशरसुतमतींत अवतरलें ।
गणपतिकरवीं चित्रित होता वाचुनि न कोण भव तरलें ॥२०॥
मंगलमूर्ती हि तुझी घडवी मूर्ती तरी सुमंगल ते ।
किति ह्मणुनी वर्णावी हृदिं धरिता हरिती अरि तिमिंगल ते ॥२१॥
भारत केविं ह्मणावें ऐकति वाचति न नित्य भारत ते ।
भारत तुझिया चरणीं ज्यापरि करिणी वरा इभा रतते ॥२२॥
वंद्य विश्वरूप तुझें परि भिवविसि भीष्मप्रभृति दाहोनी ।
बाल दर न धरि कैसें मान्य माय वेत्रपाणि पाहोनी ॥२३॥
भारत विराट रूपा भीषण तव पृष्ठभाग वंदोनी ।
पुढिलाचि वंदितों मी हृदयाग्रीं स्थापिता सुनंदोनी ॥२४॥
मधुर आदिपर्व तुझें ज्यामाजीं देव सर्व अवतरलें ।
तद्विलासरस परिसुनि साचचि दनुतनयगर्वदव तरले ॥२५॥

(य९उ.४७२)

ooo